

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Marek Dziwiński

Protokolant Magdalena Mastej

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2021 r. w Kamiennej Górze

na rozprawie sprawy z wniosku A. S. (1)

przy udziale K. S. (1)

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. ustalić, że w skład majątku wspólnego A. S. (1) i K. S. (1) wchodzi:

prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...) o pow. 49,5000 m², składającego się z 2 pokoi, kuchni, przedpokoju, pomieszczenia przynależnego - komórki, wraz z udziałem (...) w częściach wspólnych budynku i gruncie związanym z tym budynkiem, dla którego prowadzona jest księga wieczysta (...),

o wartości 65.900,00 zł;

II. **ustalić, że udziały wnioskodawczyni i uczestnika w powyższym majątku są równe;**

III. **nieruchomość opisaną w pkt I przyznać na wyłączną własność uczestnikowi K. S. (1);**

IV. zasądzić od uczestnika K. S. (1) na rzecz wnioskodawczyni A. S. (1) tytułem spłaty kwotę 32.950,00 zł płatną w dwóch ratach:

- pierwsza rata w kwocie 15.000,00 zł płatna do końca września 2021 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności tej kwoty w terminie,

- druga rata w kwocie 17.950,00 zł płatna do końca grudnia 2021 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności tej kwoty w terminie;

V. **ustalić, że uczestnik K. S. (1) po rozwiązaniu małżeństwa poniósł wydatki na utrzymanie nieruchomości i spłacił część kredytu hipotecznego i z tego tytułu zasądzić od wnioskodawczyni A. S. (1) na rzecz uczestnika K. S. (1) kwotę 15.718,24 zł z odsetkami liczonymi następująco:**

- od kwoty 10.572,82 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.05.2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.724,44 zł od dnia 04.03.2021 r. do dnia zapłaty;

VI. **dalej idące żądania stron oddalić;**

VII. **zasądzić od wnioskodawczynie A. S. (1) na rzecz uczestnika K. S. (1) kwotę 4.350,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w pozostałym zakresie ustalić, że wnioskodawczynie i uczestnik ponoszą koszty stosownie do swojego udziału w sprawie;**

VIII. **przyznać adwokatowi Ł. B. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze) kwotę 2.952,00 zł, w tym kwotę 552,00 zł stanowiącą podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną przez adwokata z urzędu;**

IX. nieuiszczone koszty sądowe w zakresie opłaty i wydatków zaliczyć na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt *INs 100/19*

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie A. S. (1) wniosła o ustalenie, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków wchodzi lokal mieszkalny, stanowiący odrębną własność, położony w K. przy ul. (...) o powierzchni 49,50 m², składający się z dwóch pokoi, kuchni, przedpokoju i pomieszczenia przynależnego – komórki, wraz z udziałem 26,40 % w częściach wspólnych budynku i gruncie związanym z tym budynkiem, dla której to nieruchomości prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze księgę wieczystą nr (...) o wartości 100.000,00 zł, pomniejszonej o pozostały do spłaty kredyt (100.000, zł – 23.577,00 zł), czyli o wartości 76.423,00 zł. Wnioskodawczynie wniosła o ustalenie, że udziały małżonków w majątku są równe i dokonanie podziału przez przyznanie opisanego wyżej lokalu uczestnikowi postępowania K. S. (1) z obowiązkiem spłaty udziału w wysokości 38.211,00 zł zł w terminie miesiący od uprawomocnienia orzeczenia. Wnioskodawczynie wniosła także o ustalenie, że strony ponoszą koszty postępowania stosownie do swojego udziału w sprawie.

Po złożeniu przez uczestnika K. S. (1) odpowiedzi na wniosek i zgłoszeniu przez niego roszczeń, wnioskodawczynie zgłosiła także dodatkowe roszczenia (k-125) i wniosła:

1) roszczenie w kwocie 6.599,33 zł o zwrot nakładów poczynionych w formie gotówkowej z majątku stron na majątek osoby trzeciej tj. S. S. (1) (babci uczestnika), na które składa się koszt wykupu od Gminy K. mieszkania położonego w K. przy ul. (...) (1.983,97 zł – cena wykupu), koszty czynności notarialnych wynoszące łącznie 4.615,46 zł (1.080,46 zł – koszt za czynność notarialną wykupu, 993,00 zł – koszt czynności notarialnej darowizny lokalu na rzecz uczestnika i do jego majątku osobistego, 2.542,00 zł koszt czynności notarialnej zamiany lokalu położonego w B. przy ul. (...) na lokal położony w K. przy ul. (...))

2) roszczenie o zwrot nakładów poczynionych w formie gotówkowej z majątku dorobkowego stron na majątek osoby trzeciej tj. S. S. (1), a następnie na majątek osobisty uczestnika w postaci lokalu położonego w B. w łącznej wysokości 33.900 zł, na które to roszczenie składają się koszty remontów (1.000,00 zł) i opłat czynszowych (32.900,00 zł).

Uzasadniając wniosek wnioskodawczynie podała, że małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 22.10.2015 roku r., a w skład majątku wspólnego wchodzi lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...), nabyty w 2008 r. w wyniku zamiany przysługującego małżonkom spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu położonego w B. na przedmiotowy lokal. Zdaniem wnioskodawczynie wartość rynkowa lokalu wynosi 100.000,00 zł, a po pomniejszeniu o pozostały do spłaty kredyt, jego cena opiewa na 76.423,00 zł. Wnioskodawczynie wniosła o dokonanie podziału majątku w ten sposób, by własność lokalu przypadła uczestnikowi ze spłatą na jej rzecz połowy wartości tj. kwoty 38.211,00 zł.

Przy zgłoszeniu swoich roszczeń finansowych wnioskodawczynie wyjaśniła, że w czasie trwania małżeństwa strony nabyły do majątku wspólnego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w B. G. przy ul. (...), na który zaciągnęli kredyt hipoteczny w wysokości 27.267,01 CHF, a z inicjatywy uczestnika doszło do zamiany tego mieszkania na lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...), którego właścicielką była S. S. (1) – babcia uczestnika. Wnioskodawczynie podała dalej, że koszt czynności notarialnej zamiany lokali w wysokości 2.542,00 zł pokryły strony

z majątku dorobkowego. Ponadto – wskazała wnioskodawczyni – z majątku dorobkowego stron została pokryta należność za nabycie przez S. S. (1) od Gminy K. lokalu przy ulicy (...), przy czym wykup po bonifikacie nastąpił za cenę 1983,97 zł, a koszty czynności notarialnej związanej z tą umową wyniosły 1.080,46 zł i także zostały zapłacone przez strony z ich majątku dorobkowego. Wnioskodawczyni podniosła także, że później lokal w B., S. S. (1) darowała K. S. (1) do jego majątku odrębnego, a koszt czynności notarialnej w kwocie 993,00 zł został także pokryty z majątku wspólnego małżonków. Zdaniem wnioskodawczyni, wszystkie wyżej wymienione nakłady z majątku dorobkowego w łącznej kwocie 6.599,33 zł, składają się na roszczenie przysługujące wnioskodawczyni i uczestnikowi od S. S. (1) i powinno być zaliczone do majątku dorobkowego stron podlegającemu podziałowi. Wnioskodawczyni wniosła o przyznanie tergo składnika uczestnikowi i zasądzenie od niego tytułem spłaty połowy równowartości roszczenia tj. kwoty 3.299,66 zł. Wnioskodawczyni uzasadniała taki podział tym, że kwoty składające się na to roszczenie w większości dotyczą składnika, który już wszedł (darowizna lokalu w B. G.) lub wejdzie w wyniku podziału majątku do majątku uczestnika. Dla uzasadnienia dokonania takiego rozliczenia wnioskodawczyni powołała się na treść uchwały Sądu Najwyższego z 3.04.1970 r., III CZP 18/70 OSNCP 1971 nr 2, poz. 1. Wnioskodawczyni podniosła przy tym, że zgodnie z ustaleniami z uczestnikiem strony miały finansowo pomóc w wykupie przez S. S. (1) mieszkania położonego w K. przy ul. (...), a następnie miało dojść do zamiany mieszkania stron w B. na mieszkanie przy ul. (...) w K. i darowizny tego pierwszego przez S. S. (1) do majątku wspólnego uczestników postępowania. Wnioskodawczyni podała dalej, że wbrew wcześniejszym ustaleniom, S. S. (1) darowała lokal na wyłączną własność K. S. (1) i w związku z tym strony ustaliły, że uczestnik będzie samodzielnie spłacał kredyt hipoteczny zaciągnięty we frankach szwajcarskich na zakup lokalu w B., którego stał się samodzielnym właścicielem oraz doprowadzi do przepisania zobowiązania kredytowego wyłącznie na siebie, jako właściciela nieruchomości. Wnioskodawczyni zarzuciła, że uczestnik nie wykonał tego zobowiązania, a nadto od 4 lat wynajmuje mieszkanie położone w B. za kwotę 750,00 zł miesięcznie w związku z czym wnioskodawczyni wносиła o nieuwzględnienie przy rozliczeniach stron związanych z podziałem majątku dorobkowego zobowiązania kredytowego dotyczącego kredytu hipotecznego w CHF zaciągniętego na zakup nieruchomości położonej w B., której wyłącznym właścicielem jest uczestnik i który wyłącznie czerpie korzyści z tego lokalu.

Wnioskodawczyni podniosła dalej, że po dokonaniu w dniu 8 lutego 2008 r. zamiany mieszkania położonego w B. na lokal położony w K., strony z majątku wspólnego dokonały nakładów na lokal przy ul. (...) w B., stanowiący majątek najpierw S. S. (1), a po darowiznie, wyłączny majątek uczestnika. Nakłady te zdaniem wnioskodawczyni polegały na wykonaniu bieżących prac remontowych w postaci malowania mieszkania (1.000,00 zł) oraz uiszczaniu opłat eksploatacyjnych (nazwanych przez wnioskodawczynię czynszem) w kwotach po 350,00 zł miesięcznie, które przez okres od 8 lutego 2008 r. do 16 listopada 2015 r. (data uprawomocnienia się wyroku o rozwód) wyniosły 32.900 zł (94miesiące x 350,00 zł). Wnioskodawczyni z tego tytułu domagała się połowy poniesionych nakładów tj. kwoty 16.950,00 zł ($33.900,00 : 2 = 16.950,00$).

Uczestnik postępowania K. S. (1) zgodził się z twierdzeniami wniosku co do składu majątku wspólnego i równych udziałów stron w tym majątku, a także by jemu przyznać jedyny składnik majątku tj. prawo odrębnej własności lokalu położonego w K. przy ulicy (...). Uczestnik zakwestionował wartość tej nieruchomości wskazaną przez wnioskodawczynię i wniósł, że wartość lokalu wynosi 70.000,00 zł. Jednocześnie przedstawił do rozliczenia wydatki jakie poniósł po rozwiązaniu małżeństwa w postaci spłaconego kredytu we frankach szwajcarskich, obciążeń kredytowych jakie strony wspólne spłacają i pozostała do spłaty pozostała suma 23.577,00 zł. uczestnik przedstawił do rozliczenia koszty ponoszone w związku z wydatkami na utrzymanie lokalu i po dokładnym sprecyzowaniu żądania (k-279) wniósł o zasądzenie połowy wydatków na opłaty do wspólnoty mieszkaniowej – 960,96 zł ($1921,92 : 2 = 960,96$), połowy podatków rocznych od nieruchomości za 4 lata – 460,00 zł ($920,00 : 2 = 460,00$), połowy kosztów remontów, które ponosił ze swoją matką – 6.250,00 zł ($12.500,00 : 2 = 6.250,00$).

Ponadto wnioskodawca wystąpił do Sądu Rejonowego w Jelenie Górze o zasądzenie od uczestniczki na jego rzecz kwoty 10.572,82 zł tytułem zwrotu połowy rat kredytu przeliczanego we frankach szwajcarskich z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od każdej spłaconej przez uczestnika raty w okresie od listopada 2015 r. do listopada 2019 r. (k-294 - 441). Spraw ta została na podstawie przepisu art. 567 § 3 w zw. z art. 686 k.p.c. przekazana do rozpoznania w ramach postępowania o podział majątku.

W oparciu o argumenty jak wyżej uczestnik wnosił o zasądzenie dalszej kwoty z tytułu spłaconego przez niego kredytu (k-445) tj. 3.724,46 zł, obejmującej okres spłaty od grudnia 2019 r. do lutego 2021 r. Wnosił o zasądzenie odsetek od każdej spłaconej raty. Ponadto uczestnik wnosił „o rozliczenie” odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie połowy rat kredytu wynoszących 2.580,19 zł (k-445 odwrót).

Wnioskodawczyni A. S. (2) wniosła o oddalenie żądań z tytułu spłaty przez uczestnika rat kredytu przeliczanego we frankach szwajcarskich (stanowisko zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k-233-389) podnosząc, że zgodnie z ustaleniami pomiędzy stronami uczestnik miał sam spłacać kredyt hipoteczny zaciągnięty we CHF na zakup lokalu położonego w B., którego stał się wyłącznym właścicielem. Wnioskodawczyni zgłosiła także zarzut przedawnienia roszczeń obejmujących okres spłacanych rat za 2015 i 2016 rok, wskazując 3 letni okres przedawnienia (k-337)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Związek małżeński K. S. (1) i A. S. (2) (obecnie S. – S.) zawarty 10 września 2005 r. został rozwiązany przez rozwód wyrokiem z 22 października 2015 r. bez orzekania o winie. Ze związku tego strony mają syna J. ur. (...) Dziecko pozostało przy matce, od uczestnika na rzecz małoletniego zostały zasądzone alimenty w kwocie 500,00 zł miesięcznie.

Dowód: kserokopia wyroku z 22.10.2015 r. – k. 12.

Po zawarciu małżeństwa małżonkowie mieszkali początkowo u matki uczestnika, a następnie zdecydowali się nabyć własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego położonego B. przy ul. (...). Zakup tego mieszkania strony sfinansowały częściowo z kredytu zaciągniętego w dniu 3.10.2007 r. w (...) Bank S.A. (obecnie Bank (...) S.A.) w kwocie 58.640,42 zł, indeksowanego kursem franka szwajcarskiego. Prawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka kaucyjna ustanowiona na rzecz kredytodawcy.

Dowód: kserokopia umowy kredytu – k. 298-303, odpis księgi wieczystej tego lokalu – k. 80-89.

W tym czasie pojawiła się możliwość wykupu przez babcię uczestnika, po zastosowaniu bonifikaty, zajmowanego przez nią lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...). Babka uczestnika, S. S. (1), nabyła w dniu 24.10.2007 r. od Gminy Miejskiej K. za 1.980,45 zł ten lokal, przy zastosowaniu 95% bonifikaty. Na nieruchomości tej S. S. (1) ustanowiła na rzecz Gminy Miejskiej K. hipotekę kaucyjną w wysokości 57.000,00 zł tytułem zwrotu udzielonej bonifikaty

Dowód: wypis aktu notarialnego z 24.10.2007 r. – k.128-131.

Obecnie wartość tego lokalu wynosi 65.900,00 zł.

Dowód: opinia biegłej sadowej mgr inż. B. Z. – k. 156-200 i 240-266.

By zlikwidować to obciążenie hipoteczne lokalu przy ulicy (...) w K., małżonkowie S. i S. S. (1) zdecydowali się dokonać zamiany tych dwóch lokali.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 8 lutego 2008 r. pomiędzy S. S. (1) a A. S. (2) i K. S. (1) doszło do zawarcia umowy zamiany lokali wymienionych wyżej. A. S. (2) i K. S. (1) stali się właścicielami lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ulicy (...) wraz z udziałem w częściach wspólnych budynku i gruncie związanym z tym budynkiem, a S. S. (1) w zamian otrzymała spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w B. przy ulicy (...). Strony określiły, że różnica pomiędzy wartościami zamienionych lokali wynosi 40.000,00 zł dopłata zostanie zapłacona z kredytu bankowego zaciągniętego przez małżonków S. w (...) Bank (...) S.A.

Dowód: umowa zamiany z 8.02.2008 r. – k.135-139.

Faktycznie, mimo zawartej umowy małżonkowie S. dalej mieszkali w B., a S. S. (1) zajmowała lokal w K..

Okoliczność bezsporna.

Strony umowy zamiany umówiły się, że S. S. (1) przekaże nieodpłatnie lokal w B. na rzecz małżonków S.. Okazało się jednak, że przy takiej darowiznie, A. S. (2) byłaby zobowiązana do zapłaty podatku od darowizny. W związku z tym małżonkowie i S. S. (1) zdecydowali, że ta ostatnia daruje lokal w B. na rzecz swojego wnuka K. S. (1).

Dowód: zeznania wnioskodawczynie A. S. – S. – k. 453 odwrót-454

W Dniu 16 września 2009 r., umową darowizny zawarta w formie aktu notarialnego, S. S. (1) przekazała nieodpłatnie ten lokal na rzecz wnuka K. S. (1).

Dowód: umowa darowizny z 16.09.2009 r. – k. 132-133.

W trakcie małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnik, oprócz kredytów zaciągniętych w BPH S.A. (dawniej Money Bank S.A.) i PKO BP, zaciągnęli także inne kredyty i pożyczki, które na dzień rozvodu nie były spłacone. Chodziło tu o Kredyt na Miarę w Raiffeisen BP S.A. i pożyczkę gotówkową w PKO BP S.A. oraz kredyt odnawialny w PKO BP S.A.. Ponadto na ich rzecz babcia wnioskodawczynie zaciągnęła kredyt gotówkowy w Alior Bank, który spłacili solidarnie po rozwiązaniu małżeństwa. Spłacają także solidarnie kredyt hipoteczny zaciągnięty w PKO BP w czasie małżeństwa.

Dowód: ugoda zawarta przed Sądem Rejonowym w Słubicach w sprawie I Co 698/19 oraz treść wniosku K. S. (1) w tej sprawie – k. 316-320.

W dniu 5 listopada 2018 r. wnioskodawczynie A. S. (1) i uczestnik K. S. (1) zawarli ugodę ustalając zgodnie, że od listopada 2018 roku K. S. (1) miał płacić na rzecz swojego syna J. S., na konto matki dziecka, alimenty w kwocie 650,00 zł miesięcznie, natomiast od listopada 2019 r. alimenty te miały wynosić 700,00 zł.

Uczestnik od rozvodu w 2015 roku do sierpnia 2019 roku, po uzgodnieniu z A. S. (2), płacił niższe kwoty alimentów, gdyż byli małżonkowie ustalili, że K. S. (1) będzie spłacał całe raty kredytów i pożyczek zaciągniętych przez oboje małżonków w Raiffeisen BP (Kredyt na Miarę) i w PKO BP S.A. (pożyczka gotówkowa i kredyt odnawialny), a kwoty obciążające wnioskodawczynię A. S. (1) (połowa wysokości rat), będą zaliczane na poczet alimentów należnych od K. S. (1).

Dowód: ugoda z 6.11.2018 r. – k. 102, ugoda zawarta przed Sądem Rejonowym w Słubicach w sprawie I Co 698/19 oraz treść wniosku K. S. (1) w tej sprawie – k. 316-320.

Po rozwiązaniu małżeństwa uczestnik ponosił koszty utrzymania mieszkania w K. przy ulicy (...). Opłaty z tytułu kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej wynosiły miesięcznie 43,68 zł co przez okres 44 miesięcy o, od listopada 2015 r. do czerwca 2019 r. dawało sumę 1.921,92 zł. Podatek od nieruchomości wynosił 230,00 zł rocznie i z tego tytułu wnioskodawca przez cztery lata zapłacił 920,00 zł.

Dowód: przelewy z rachunków – k. 90 i 91, zeznania uczestnika K. S. – k. 454.

Uczestnik po rozwodzie spłacał także raty kredytu hipotecznego zaciągniętego przez małżonków S. w dniu 3.10.2007 r. w GE Money Bank S.A. (obecnie Bank BPH S.A.). W okresie od listopada 2015 r. do listopada 2019 spłacił raty kredytu w łącznej wysokości 21.145,64 zł.

Dowód: historia rachunku spłat kredytu – k. 305-312.

W dniu 31 grudnia 2019 r. K. S. (1) wystąpił do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z powództwem przeciwko A. S. (1), żądając od niej zapłaty połowy wskazanej wyżej kwoty tj. 10.572,82 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

liczonymi od dnia następnego po dniu zapłaty poszczególnych rat. Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu został doręczony A. S. (1) w dniu 14.05.2020 r.

Dowód: pismo zawierające pozew – k. 294-295, zwrotne poświadczenie odbioru nakazu zapłaty i odpisu pozwu – k. 330.

Także później tj. w okresie od grudnia 2019 r. do lutego 2021 r. uczestnik spłacał raty kredytu zaciągniętego w GE Money Bank. Za ten okres zapłacił raty w wysokości 7.448,88 zł.

Dowód: historia rachunku spłat kredytu – k. 448-452.

Na rozprawie w dniu 3 marca 2021 r. K. S. (1) zgłosił wobec A. S. (1) żądanie zapłaty połowy spłaconych rat - kwoty 3724,46 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po zapłaci kolejnej miesięcznej raty.

Domagał się także „rozliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 2.580,19 zł

Dowód: pismo uczestnika z 3 marca 2021 r. – k. 444-452.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 31 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (dalej jako KRO) z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Małżonkowie nie zawierali umowy majątkowej. Strony zawarły związek małżeński w dniu 10 września 2005 r. Rozwiązanie małżeństwa nastąpiło przez orzeczenie rozwodu w dniu 22 października 2015 r. Tym samym okres między 10.09.2005 r. a 22.10.2015 r. wyznaczał ramy trwania wspólności ustawowej.

Stosownie do treści przepisu art. 567 § 3 k.p.c. do postępowania o podział majątku stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku i tak więc, stosując odpowiednio przepis art. 681 k.p.c., skład i wartość majątku wspólnego ustala sąd. Strony zgodnie podały, że w skład majątku wspólnego wchodzi prawo odrębnej własności lokalu położonego w K. przy ul. (...) o pow. 49,5000 m², składającego się z dwóch pokoi, kuchni, przedpokoju, pomieszczenia przynależnego - komórki wraz z udziałem (...) we wspólnych częściach budynku i gruncie związanym z tym budynkiem, dla którego Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze prowadzi księgę wieczystą za nr (...) (zob. KW nieruchomości k. 15-31). Strony różniły się co do oceny wartości nieruchomości, w części wynikało to także z uwzględniania w wartości lokalu wysokości obciążającego kredytu hipotecznego. Wartość nieruchomości została ustalona w oparciu o opinię biegłej sądowej - mgr inż. B. Z.. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na kwestię sposobu czy też metody ustalania wartości składu majątku wspólnego, a mianowicie czy w sprawie o podział majątku wspólnego ustalenie wartości poszczególnych przedmiotów majątkowych wchodzących w skład majątku wspólnego następuje według stanu tych przedmiotów na dzień ustania wspólności (taki sposób zdawała się sugerować wnioskodawczyni – patrz. choćby pismo z 19.05.2020 r. – k. 221) czy według stanu na dzień orzekania. Stanowisko w tej sprawie przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. III CZP 103/17 (Publ. Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Izba Cywilna, Zbiór urzędowy tłoczony z polecenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego 2/2019, s. 1-6), gdzie stwierdził, że w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skład majątku wspólnego ustala się według chwili ustania wspólności majątkowej, a jego wartość według stanu tego majątku oraz cen w chwili dokonywania podziału. W sprawach działowych przez pojęcie „skład” majątku należy rozumieć zatem nie stan techniczny (kondycję, stan zużycia), lecz samą „zawartość” tego majątku. Takie swoiste komplikacje w rozumieniu przepisu art. 684 k.p.c. pojawiające się niekiedy w judykaturze czy piśmiennictwie, dotknęły również pierwotnie sporządzoną przez biegłą opinię z 5.02.2020 r. (k. 156-200). Dopiero opinia uzupełniająca tej biegłej z dnia 12.11.2020 r. (k. 241-266) odpowiadała przyjętym wymogom i metodyce określenia wartości tego składnika majątku wspólnego. W tych warunkach należało przyjąć, że wartość lokalu położonego w K. przy ul. (...) wynosi 65.900 zł. Przy ustalaniu wartości nieruchomości pominięto wartość obciążenia hipotecznego. Na taki sposób określania

wartości nieruchomości podlegającej podziałowi wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 lipca 2019 r. (zob. uchwała SN z 25.7.2019 r., III CZP 14/19, LEX nr 2698435). Nie zachodziły żadne okoliczności, a przynajmniej nikt na takie nie wskazywał, aby należało odstąpić od tej zasady. Sąd też nie dostrzega istotnych powodów, które mogłyby przemawiać za uwzględnieniem, przy wycenie wartości składnika majątku wspólnego, istnienia na nieruchomości obciążenia hipotecznego.

W tym miejscu należy odnieść się do zgłoszonego przez wnioskodawczynię roszczeń o zwrot nakładów dokonanych przez małżonków z majątku wspólnego na rzecz osoby trzeciej, w tym wypadku na rzecz S. S. (1). W przypadku uwzględnienia takiego żądania, wierzytelność z tytułu nakładów dokonanych przez małżonków na rzecz należąca do osoby trzeciej powinna być objęta, jako składnik majątku wspólnego, postępowaniem o podział majątku (zob. uchwała SN z 3.04.1970 r., III CZP 18/70, OSNC 1971/2/18, LEX nr 1125). Wskazane orzeczenie zostało wydane dla stanu faktycznego, gdy stanowisko byłych małżonków w tym zakresie było zgodne, a roszczenie bezsporne i w związku z tym nie było problemu co do przyznania tego składnika majątkowego (jako wierzytelności) jednemu z byłych małżonków. Na kanwie bardziej skomplikowanego stanu faktycznego, gdy zarówno stanowiska stron w tej kwestii nie były zgodne, ani też nie była oczywista wysokość należności z tytułu nakładu z majątku wspólnego na rzecz osoby trzeciej, Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 marca 2011 r. wskazał, że dokonując podziału majątku wspólnego sąd może określić ułamkowe udziały byłych małżonków w nakładach na nieruchomość osoby trzeciej, bez określenia wartości przysługującej im wierzytelności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2011 r. V CZ 121/10, OSNC-ZD 2012/1/20, LEX nr 1119456). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy powołał się na wcześniejsze stanowisko Sadu Najwyższego, że pominięcie w postanowieniu o podział majątku wspólnego małżonków wierzytelności z tytułu nakładów poczynionych z tego majątku – w czasie trwania wspólności majątkowej – na nieruchomość stanowiącą własność osoby trzeciej nie pozbawia małżonka możliwości dochodzenia połowy tej wierzytelności (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1987 r., III CZP 3/87, OSNCP 1988, nr 2-3, poz. 34). Warto też odnotować stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje, że dokonując podziału majątku między małżonkami w odniesieniu do nakładów poczynionych na majątek osoby trzeciej, które mogą stanowić przedmiot odrębnego postępowania, gdy strony kwestionują wartość nakładów oraz ich wysokość, sąd nie ma obowiązku ustalania ich wartości, nie jest to bowiem niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy o podział ani do dokonania rozliczeń między małżonkami (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1973 r., III CZP 65/73, OSNC 1974 nr 10, poz. 164). W niniejszej sprawie brak było zgodnego stanowiska stron co do nakładów z ich majątku wspólnego na majątek wspólny osoby trzeciej. Wydaje się, że zawieranie w tej mierze orzeczenia w postanowieniu działowym – gdy nie mogłoby ono stanowić tytułu wykonawczego – staje się zbędne. Ponadto, jak wynika z samego twierdzenia wnioskodawczyni i całej sekwencji późniejszych zdarzeń (np. zamiana na lokale), pomoc finansowa wnioskodawczyni i uczestnika postępowania przy wykupie lokalu przez S. S. (1), odbyła się za porozumieniem z babką uczestnika i była elementem szerszego planu, do zrealizowania którego nie doszło z przyczyn, o których była mowa wcześniej. Gdyby więc nawet przyjąć jako prawdziwe, twierdzenia wnioskodawczyni co do wydatków poniesionych przez małżonków S. na rzecz wykupu przez S. S. (1) lokalu przy ulicy (...), to i tak roszczenie w tym zakresie nie było uzasadnione.

W pewnej mierze jako roszczenie podobne, chociaż w pewnym zakresie zahaczające u swej podstawy o żądanie zwrotu nakładów z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika (art. 45 § 1 zd. 1 kro). Wnioskodawczyni wносиła o zasądzenie kwoty 33.900,00 zł, gdzie na żądanie to składały się wydatki na remont lokalu położonego w B. w kwocie 1.000,00 zł oraz opłaty eksploatacyjne za ten lokal (nazwane przez wnioskodawczynię opłatami czynszowym) w kwocie 32.900,00 zł ponoszone na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej. Przy rozpatrywaniu powyższej kwestii należy mieć na względzie fakt, że małżonkowie S., po zamianie mieszkań ze S. S., nadal zajmowali lokal w B. G. przy ulicy (...). S. S. (1) płaciła opłaty związane z zajmowanym mieszkaniem przy ulicy (...) w K. (którego właścicielami stali się małżonkowie S.), a wnioskodawczyni i uczestnik ponosili opłaty związane z zajmowanym lokalem w B. G.. Wydatki te czy też niewysoki koszt remontu opiekujący na wskazywaną przez wnioskodawczynię kwotę 1. 000,00 zł, stanowiły koszty niezbędne dla zaspokojenia potrzeb rodziny. Choćby z tego względu nie mogą stanowić roszczenia w stosunku do osoby trzeciej jaką jest S. S. (1), ani też – ze względu na brzmienie przepisu art. 45 § 2 zd. 3 kro – dawać podstawy do rozliczenia wydatków z majątku wspólnego na majątek odrębny w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 zd. 1 kro. Trudno też

sobie wyobrazić, by deklarowany przez wnioskodawczynię remont opiewający na kwotę 1.000,00 zł zwiększał wartość majątku osobistego K. S. (1) w chwili ustania wspólności majątkowej.

Reasumując, brak było podstaw do ustalenia innych składników majątku wspólnego A. S. (4) i K. S. (1), poza lokalem położonym w K. przy ulicy (...). W szczególności, zarówno ze względów faktycznych, jak i omówionych szeroko względów prawnych, nie było podstaw do ustalenia jako składnika majątku, wierzytelności z tytułu nakładów dokonanych przez małżonków na rzecz należąca do osoby trzeciej.

W następnej kolejności należało ustalić udziały stron w majątku wspólnym. Zgodnie z przepisem art. 43 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Zasadą ogólną jest zatem zasada równości udziałów małżonków w majątku wspólnym. Odstępstwo od niej przewidują przepisy art. 43 § 2 i 3 KRO, według których z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Żadna ze stron nie zgłosiła żądania w tym zakresie, dlatego należało ustalić, że udziały wnioskodawczyni A. S. (1) i uczestniczka K. S. (1) w majątku wspólnym były równe i wynosiły po 1/2 części, o czym orzeczono w punkcie II sentencji postanowienia.

Strony zgodnie wniosły o przyznanie na wyłączną własność lokalu mieszkalnego w K. przy ulicy (...) na rzecz uczestniczka. Jak wskazano wyżej nie było podstaw do dokonywania rozliczeń z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty K. S. (1).

Wartość majątku wspólnego stron wynosiła 65.900,00 zł. Udziały stron w tym majątku wynosiły po połowie. Każdej ze stron powinien przypaść więc majątek o wartości 32.950,00 zł. Skoro uczestnik otrzymał cały majątek, to stosownie do treści przepisu art. 212 § 2 k.c., zobowiązany jest on do spłaty na rzecz uczestniczki kwoty odpowiadającej jej udziałowi w majątku dorobkowym. Należną tytułem spłaty sumę 32.950 zł zasądzono od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni, przy czym, stosownie do treści przepisu art. 212 § 3 kc określono termin jej uiszczenia. Z uwagi na to, że jest to w sytuacji majątkowej uczestnika dość znaczna kwota, rozłożono jej płatność na dwie raty płatne do końca września 2021 r. – 15.000,00 zł i do końca grudnia 2021 r. – 17.950,00 zł. Ustalenie rat na jeszcze odleglejszy termin byłoby krzywdzące dla wnioskodawczyni, zwłaszcza że uczestnik dysponuje jeszcze lokalem w B., z którego obecnie nie korzysta i którego ewentualna sprzedaż daje uczestnikowi realną możliwość spłaty wnioskodawczyni w szybkim terminie.

Wnioskodawca zgłosił żądanie rozliczenia wydatków poniesionych po rozwiązaniu małżeństwa na przedmiot należący do majątku wspólnego, a także żądania zwrotu odpowiednich kwot z tytułu spłaty po ustaniu wspólności ustawowej z własnych środków kredytu bankowego obciążającego oboje małżonków .

Wzajemne roszczenia małżonków z tytułu posiadania poszczególnych przedmiotów stanowiących majątek wspólny, pobranych pożytków i innych przychodów, spłaconych długów w czasie od chwili ustania wspólności ustawowej do chwili podziału majątku wspólnego znajdują podstawę prawną w przepisie art. 46 kro, który każe stosować do rozliczeń obejmujących okres od chwili ustania wspólności ustawowej odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Chodzi tutaj o przepis art. 686 rozpatrywany w związku z przepisem art. 567 § 3 k.p.c.

Należy wskazać, że z chwilą orzeczenia rozvodu doszło do ustania wspólności majątkowej, a w jej miejsce pojawiła się rozdzielność majątkowa. Nie oznacza to, że wspólny majątek przestał istnieć. Zmienił się jednak rodzaj współwłasności – ze współwłasności łącznej, na współwłasność w częściach ułamkowych. Z definicji współwłasności zawartej w art. 195 k.c. wynika, że ten stosunek prawnorzeczowy ma trzy cechy: jedność przedmiotu, wielość podmiotów i niepodzielność wspólnego prawa.

Uczestnik K. S. (1) żądał rozliczenia wydatków poniesionych na utrzymanie lokalu w K. przy ulicy (...), będącego przedmiotem majątku dorobkowego. Podstawa prawna dokonania stosownych rozliczeń wynika z treści przepisu art. 207 k.c. Przepis ten stanowi, że pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą

wspólną. W ocenie sądu zasadne jest rozliczenie kosztów opłacenia przez uczestnika podatków na przedmiotową nieruchomość (w kwocie 920,00 zł), a także opłat wnoszonych na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej na koszty utrzymania nieruchomości wspólnej (1.921,92 zł, ponoszonych według reguł wynikających z treści przepisów art. 12 i 13 ustawy o własności lokali. Wydatki i ciężary te miały charakter nakładów koniecznych i były niezbędne dla utrzymania wspólnego prawa. Charakteru takiego nie miały natomiast koszty remontu, których rozliczenia domagał się uczestnik. Ponadto z twierdzeń uczestnika i dołączonego oświadczenia jego matki W. S. (k-92) wynikało, że kosztów tych nie poniósł uczestnik, lecz jego matka, brak więc było po jego stronie podstaw do żądania rozliczenia tego rodzaju kosztów .

Reasumując tę część rozważań, strony były zobowiązane pokrywać koszty i wydatki związane z rzeczą wspólną w stosunku do wielkości udziału, a zatem tak jak w niniejszej sprawie – w myśl zasady wynikającej z art. 43 kro – po połowie. W takim udziale strony powinny partycypować w wydatkach na utrzymanie wspólnych rzeczy wynoszących łącznie 2841,92 zł (920,00 + 1.921,92). Uczestnik przedstawiła dowody wskazujące na poniesienie przez niego wydatki w tym zakresie. Zasadzeniu na jego rzecz od wnioskodawcy podlegała zatem połowa tej kwoty, a więc 1.420,96 zł.

Kolejnym roszczeniem wnioskodawcy było żądanie zasądzenia od wnioskodawczynie na jego rzecz połowy spłaconych rat kredytu zaciągniętego przez strony w GE Money Bank S.A. (obecnie Bank BPH S.A.) w trakcie trwania małżeństwa.

Roszczenia te zgłosił uczestnik w dwóch etapach. Jedno dotyczyło kwoty 10.72,82 zł i było wniesione do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, a następnie, na mocy postanowienia z 4 stycznia 2021 r. (k-441), zostało przekazane do rozpoznania w niniejszej sprawie. Drugie co do kwoty 3.724,46 zł powód wniósł pismem z 3 marca 2021 r. i w tym dniu doręczone zostało wnioskodawczynie. W tym ostatnim piśmie uczestnik wniósł także o rozliczenie odsetek za opóźnienie w spłacie połowy raty kredytu wskazując, że odsetki te wynoszą 2.580,19 zł.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że do związanych z majątkiem wspólnym i ciążących na obojgu małżonkach długów , które zostały spłacone z własnych środków jednego z małżonków po ustaniu wspólności ustawowej, art. 45 kro nie ma zastosowania. Podstawę ich rozliczenia stanowi odpowiednio zastosowany przepis art. 207 k.c. (patrz. Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego, Krystyna Skiepmo redakcja Jacek Ignaczewski, Wolters Kluwer Polska S.A, 2017, str. 499). Takie też prezentuje Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11.03.2010 r., IV CSK 429/09, LEX nr 678022, w którym wskazał, że „jeżeli wnioskodawca po ustaniu wspólności majątkowej, a przed podziałem majątku wspólnego, spłacił z własnych środków dług, który powstał w trakcie trwania wspólności ustawowej i był długiem wspólnym małżonków, albo jednego z nich, ale w związku z majątkiem wspólnym, to taki dług, zgodnie z art. 686 k.p.c. w zw. z a rt. 567 § 3 k.p.c., powinien zostać rozliczony w ramach podziału majątku wspólnego. Podstawę rozliczenia takiego długu nie stanowi jednak art. 45 § 1 kro, gdyż przepis ten dotyczy jedynie wydatków i nakładów dokonanych z majątku osobistego na majątek wspólny, albo odwrotnie w trakcie trwania wspólności ustawowej...”.

Niewątpliwym jest, potwierdzała to także wnioskodawczynie, że kredyt zaciągnięty przez małżonków w dniu 3.10 2007 roku, spłacał po ustaniu wspólności ustawowej wyłącznie uczestnik K. S. (1). Wnioskodawczynie zarzucała, że takie były ustalenia pomiędzy stronami, a to, że mieszkanie w B. - na zakup którego zaciągnięto kredyt – przypadło w wyniku darowizny od S. S. (1) uczestnikowi, czyniło takie porozumienie oczywistym.

Wniosku takiego nie można wyciągnąć z przedstawionego przez strony materiału dowodowego. Wnioskodawczynie i uczestnik po ustaniu wspólności majątkowej dokonywali różnych ustaleń, zarówno co do wysokości alimentów na syna, jak i sposobu spłaty rat licznych kredytów. Zawarli m. in. porozumienie, że uczestnik będzie płacił do rąk wnioskodawczynie niższe alimenty, w zamian za spłatę w całości pewnych rat kredytów obciążających obu byłych małżonków. Z treści ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Słubicach wynika, że strony kompensowały sobie wzajemnie świadczenia, z jednej strony co do alimentów, z drugiej co do spłaconych rat kredytu, jednakże nie ma w niej mowy o dokonywaniu takich potrąceń przy kredycie wziętym w GE Money Bank S.A. Wnioskodawczynie przedstawiała treść korespondencji mailowej pomiędzy stronami, co do tego, że uczestnik może w przyszłości „wziąć kredyt na siebie”, niemniej nie można z zapisów tych wyciągnąć wniosku, by faktycznie, w sposób wyraźny, K. S. (1) przejął na siebie obowiązek spłaty pozostałych po rozwiązaniu małżeństwa rat kredytu. W relacjach stron dotyczących tej

kwestii w pełni ma zastosowanie paremia rzymska: „clara pacta claros faciunt amicos” – „jasne sytuacje tworzą przyjaciół”, w domyśle – niejasne wrogów. Fakt, że uczestnik nie domagał się wcześniej od wnioskodawczynie spłaty obciążającej ją części raty kredytu mógł wynikać z tego – co podnosił K. S. (1) – że wnioskodawczynie nie poczuwała się do spłaty z tej racji, że uczestnik stał się wyłącznym właścicielem mieszkania na którego zakup kredyt został zaciągnięty. Wnioskodawczynie swoją argumentację w zakresie roszczenia zgłoszonego przez wnioskodawcę opiera zresztą na wskazywaniu na dysproporcje majątkowe w sytuacji jej i uczestnika do jakich doszło przy zamianie lokali i późniejszym darowaniu przez S. S. (1) mieszkania w B. wyłącznie do majątku osobistego K. S. (1). Okoliczność ta sama w sobie nie ma znaczenia dla określenia, iż dług wynikający z kredytu z 3.10.2007 roku, był i jest długiem obu byłych małżonków. Warto jednak zaznaczyć, że przy zamianie mieszkań ze S. S. (1), nie doszło do jakiegoś znacznego uszczuplenia majątku wspólnego małżonków. Małżonkowie S. mieli mieszkanie w B.. Jeśli nawet – jak chce tego wnioskodawczynie – wyłożyli ze swojego majątku środki na wykup mieszkania przy ul. (...) przez dotychczasowego najemcę S. S. (1), to środki wydane na ten zakup były niewielkie i nijak się miały do faktycznej wartości lokalu (S. S. (1) nabyła mieszkanie przy zastosowaniu 95% bonifikaty). W wyniku zamiany lokali, wnioskodawczynie i uczestnik stali się właścicielami ekwiwalentnego dobra, jakim było mieszkanie w K.. Wnioskodawczynie podała, że zapis w akcie notarialnym z 8 lutego 2008 roku o dopłacie kwoty 40.000,00 zł na rzecz S. S. (1) nie oddawał rzeczywistego stanu rzeczy, a służył jedynie temu, by uzyskać kolejny kredyt w PKO BP.

Powyższe okoliczności przesądziły, że sąd uznał za uzasadnione żądanie uczestnika zasądzenia od uczestniczki kwot których dochodził w związku ze spłatą rat kredytu zaciągniętego w GE Money. Stosując odpowiednio omówiony wcześniej przepis art. 207 k.c., należało zasądzić od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika połowę wartości rat kredytu spłaconych przez niego rat kredytu. W świetle przedstawionych dowodów w postaci przelewów z rachunków, a i także twierdzeń stron, niewątpliwym było że wartość połowy spłaconych przez uczestnika rat za okres od listopada 2015 r. do listopada 2019 r. wynosiła 10.572,82 zł, a połowa wartości rat za okres od grudnia 2019 r. do lutego 2021 r. wyniosła 3.724,44 zł (powód dochodził kwoty 3.724,46 zł co było wynikiem nieprawidłowych zaokrągleń kwot składających się na połowę sumy spłaconych rat). Nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie żądanie odsetek od poszczególnych rat spłaconych przez wnioskodawcę. W relacji pomiędzy uczestnikiem a wnioskodawczynią, nie można określić wymagalności roszczenia wraz z datą zapłaconych rat. Zgodnie z treścią przepisu art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W niniejszej sprawie, odsetki z tytułu spłaconych rat kredytu należą się od dnia doręczenia wezwania w tym względzie. Takim momentem był doręczenie pozwu wnioskodawczynie w sprawie I Nc 4432/19 oraz doręczenie pisma w dniu 3 marca 2021. Odsetki od dochodzonych zasadnie kwot co do spłaconych części rat kredytu zasądzono od dnia następnego po doręczeniu A. S. (1) pism zawierających żądania w tym względzie, a więc od kwoty 10.572,82 zł od dnia 15.05.2020 r. i od kwoty 3.724,44 zł od dnia 4.03.2021 r. Trzeba mieć na względzie, że już w założonej sprawie o zawezwanie do próby ugodowej, K. S. (1) zgłaszał wnioskodawczynie żądania co do spłaconych rat kredytu, tak więc określenie wymagalności dochodzonych świadczeń na dzień następny po zgłoszeniu żądania odpowiada pojęciu niezwłoczności użytego w przepisie art. 455 k.c.

Oddaleniu podlegało natomiast żądanie „rozliczenia” odsetek w kwocie 2580,19 zł. Uczestnik nie sformułował swojego żądania w tym względzie w formie właściwej dla roszczenia procesowego, a ponadto nie uzasadnił należycie swojego żądania.

Z kwestią wymagalności dochodzonych przez uczestnika roszczeń z tytułu spłaty wspólnego kredytu małżonków wiązać trzeba kwestię przedawnienia, który to zarzut podniosła wnioskodawczynie co do roszczenia obejmującego spłacone raty za 2015 i 2016 rok, wskazując na 3 letni okres przedawnienia. Stanowisko to nie wydaje się być słuszne. Trzeba zauważyć, że spłata kredytu w ratach nie oznacza, że świadczenie to ma charakter okresowy. Trzyletni okres przedawnienia dotyczy roszczeń banku w stosunku do kredytobiorców. Spłata przez jednego z dłużników określonej raty prowadzi do sytuacji, że w tym momencie pojawia się regresowe roszczenie współdłużnika spłacającego ratę kredytu, którego dotyczy podstawowy termin przedawnienia wynikający z przepisu art. 120 k.c. – obecnie jest to termin sześcioletni.

Uwzględnienie części roszczeń uczestnika przesądziło o zasądzeniu od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwoty 15.718,24 zł. Na sumę tę składają się: 460,00 zł – połowa wartości zapłaconych podatków, 960,96, zł – połowa wartości opłat na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej, 10.572,82 zł – połowa wartości spłaconego kredytu w okresie od listopada 2015 r. do listopada 2019 r., 3.724,44 zł – połowa wartości spłaconego kredytu w okresie od grudnia 2019 r. do lutego 2021 r.

Pozostałe roszczenia uczestnika oraz żądania wnioskodawczyni w zakresie wskazywanych rozliczeń podlegały oddaleniu co znalazło odzwierciedlenie w pkt VI postanowienia.

W niniejszym postępowaniu w zasadniczym zakresie należało orzec o kosztach postępowania według zasad określonych przepisem art. 520 § 1 k.p.c. Niemniej jednak uczestnik zgłosił swoje roszczenie o zapłatę kwoty 10.572,82 zł w trybie procesu i poniósł w związku z tym postępowaniem koszty procesu. Skoro żądanie jego w tym zakresie zostało niemal w całości uwzględnione w postępowaniu o podział majątku (poza oddaleniem roszczenia odsetkowego), należało zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika koszty związane z tym żądaniem. Składały się na nie: 750,00 zł - opłata od pozwu, 3.600,00 zł – wynagrodzenie radcy prawnego.

Wnioskodawczyni korzystała z pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata Ł. B.. W tych warunkach, w punkcie VIII postanowienia orzeczono o przyznaniu adwokatowi od Skarbu Państwa kwoty 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia, przy czym kwota 552,00 stanowi podatek VAT. Orzeczenie w tym względzie znajduje uzasadnienie w treści przepisu § 10 ust 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst. Jedn. Dz.U. z 2019 r. poz.18 ze zm.).

Wnioskodawczyni była zwolniona od kosztów sądowych, uczestnik poniósł wydatki związane z opinią biegłego w odpowiedniej części, dlatego pozostałe koszty sądowe w zakresie opłaty i wydatków zaliczono na rachunek Skarbu Państwa na podstawie przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.